

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Neperiodická edice**

Vydavatel: **nákl. vlast.**

Vydáváno v letech: **1903**

Stránky: [1], [2], [3], [4], [5], [6], [7], [8], [9], [10], [11], [12], [13], [14], [15], [16], [17], [18], [19], [20], [21], [22], [23], [24], [25], [26], [27], [28]

Vyplávejte usche a upo
mentec) Hlo 2

23/1/23
23/9/04

NEPERIODICKÁ
EDICE.

233 h

S OBRÁZKOVOU
PŘÍLOHOU. —

— ČÍSLO 1. —
KVĚTEN 1903.
CENA 30 HAL.

Redigují:

L. H. DOMAŽLICKÝ.
JAROSLAV HAŠEK.

54 H 2923

Přispěli:

J. S. Mach: Trosečník.
Jar. Havlíček: Mnohým a jednomu
zvlášť.
Viktor Janota: Jarní poeta.
Jaroslav Hašek: Jeden literát.
L. H. Domažlický: Můj tatík lámal
kamení.
Jar. Havlíček: Jménem zákona.
Sloky ironické.
J. S. Mach: Na nejpříkřejším
horském ledovci.
Viktor Janota: Jiskry.
Jaroslav Hašek: V huti.
L. H. Domažlický: Vy pravíte že
boháč jste.
Silva: V červnu.

Kdo nevrátí do 10 dnů číslo na ukázkou zaslané, považuje se za předplatitele.

NEPERIODICKÁ EDICE

vycházeti bude ve volných lhůtách a
přinášeti bude práce literární mladých
autorů.

PŘÍSPĚVKY literární a obrázkové zasílány
budte do redakce **Praha I., Týnská ul. č. 627.**
Návštěvy přijímají se v pátek od 6—7 hod. odp.

PŘEDPLATNÉ i s poštou na 10 sešitů K 3.—
„ 5 „ K 4.50

V každém čísle bude obrázková příloha.
Časopisy a knihy k recenzi, jakož i předplatné
zasíláno budiž do redakce Praha I., Týnská ulice
čís. 627, poschodí I.

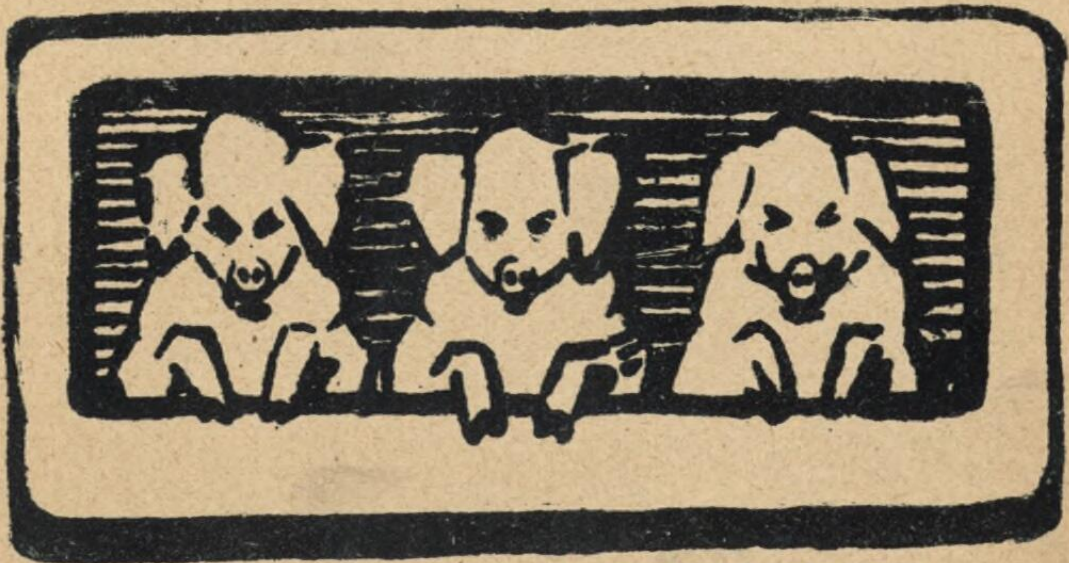
LISTÁRNA REDAKCE:

K. V. neuveřejníme. *Vr. v K1.* Příliš slabé.
S. nesouhlasí s naší intencí. *Vik. J.* Dvě se hodily,
třetí slabá; pošlete opět. *R.* Pošlete jiné, toto ne-
možno. *B. T.* Chcete abychom Vám uveřejnili tři
básně! Něco zde uveřejňujeme, ostatní jsme ne-
mohli pro plác přečíst.

Jak spatřil jsem Tě poprvé
Ty, děvo čarokrásná — —
hned byl jsem Tebou okouzlen
Ty luno září jasná — — —
Ty moje všechno, co já mám
můj ideál ach krásný
Tebe vždy ve snu vidívám
jak obraz stkvoucí — jasný!!

Pány inserenty prosíme o poskytnutí
insertů. Ceny mírné.

Ve všech větších hostincích a kavárnách k nahlédnutí.

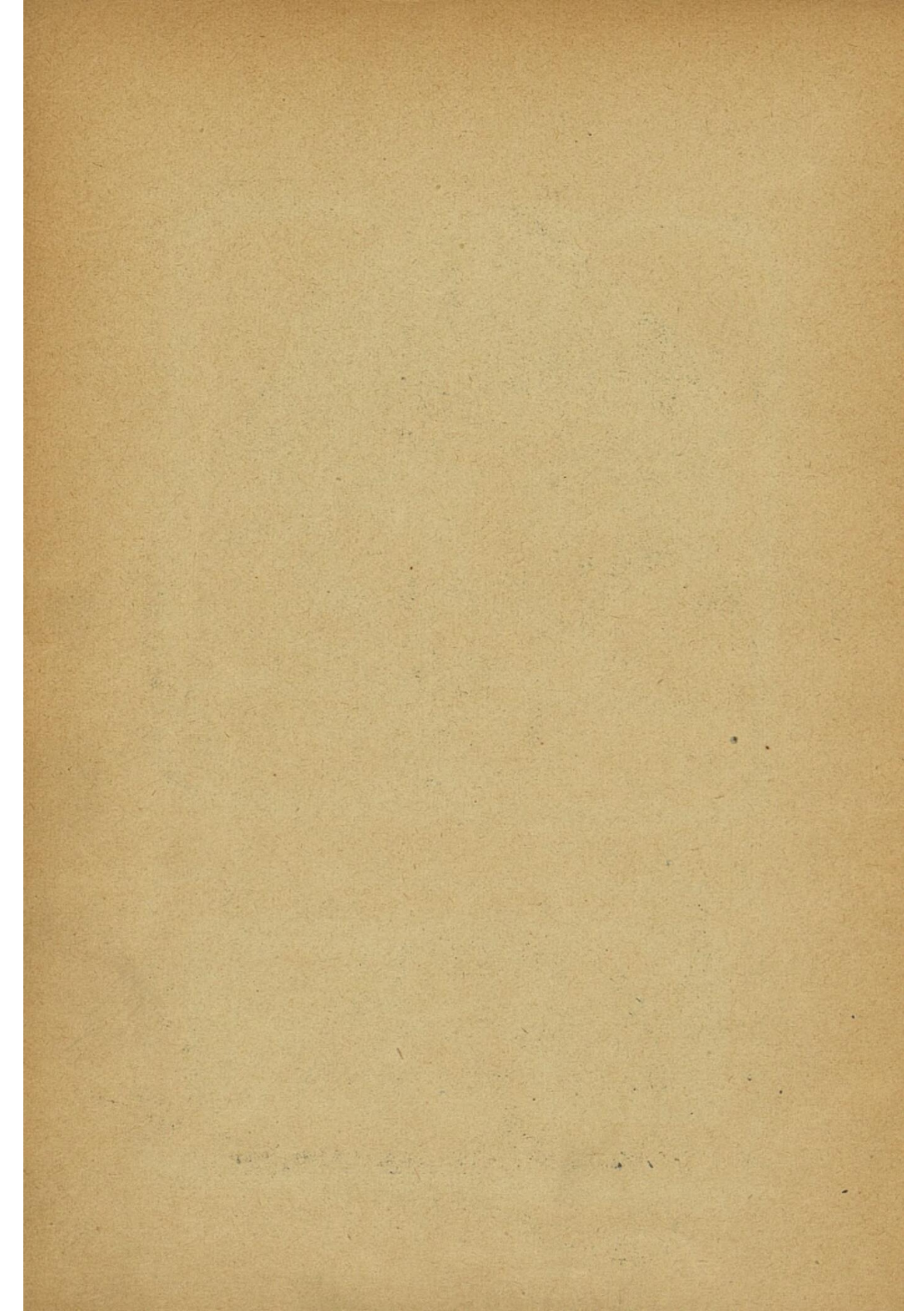

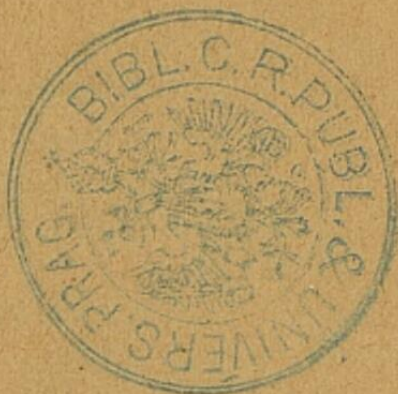
54 K 2923.

NÁRODNÍ KNIHOVNA

1002008097

J. S. MACH:

TROSEČNÍK.

I mně touha nezkrocená,
touha po neznámých mořích,
po bouřích a vlnobitích,
po cestách do cizích krajů,
k světům jiných zeměpásů
divá touha hladová
po velikých dobrodružstvích
hnala z domu otcovského
přes oceán — jako tebe,
Robinsone Krusoe!

I má loď se ztroskotala...
na výspě pak osamělé,
dalek světa, dalek lidí
zadumán jsem sedával,
vždy, když slunce zapadalo
v rudé výhni plamenné.
Všechno mizelo a jenom
pode mnou se chvělo moře

a nade mnou nebesa.
Moře, nebe. Mezi nimi
bušilo mé lidské srdce
Robinsone Krusoe!

Daleko vřel zatím život,
boje planuly a hesla
vznikala a zapadala.
Svět se letem kolotavým
ku nejistým řítíl cílům.
Kolejí se časem žena
život burácel a kypěl.
Sem však nikdy s šumem větrů
nezalehla jeho — píseň,
o můj břeh se netříštil
rythmus jeho bouřné vlny,
Robinsone Krusoe!

A přec časem, přišla chvíle,
kdy zas hrdlo zadrhlo se
vzpomínkou na starou zemi,
na zámořský dávný domov,
z večera kde lesy voní,
mír kdy netušeně dýchne,
v duši dechem důvěrným.
A tu toužně zrak jsem vzpínal
k dalekému horizontu
zda tam někde v nedozírnu
spásky loď se nejeví.
Znáš přece ty chvíle také,
Znáš přece tu divnou touhu,
Robinsone Krusoe!

JAROSLAV HAVLÍČEK:

MNOHÝM A JEDNOMU ZVLÁŠT.

Je někdo hrubiánem a jiný zdvořilý —
však každý v plamen fouká, u tebe hoří-li.

A nechť to vhod či nevhod, každý ti radu dá,
aspoň tě polituje nebo ti vynadá!

V své bohorovné pýše se na tě rozšklebí,
možná i sprostě klackem tě třískne do lebi

a potom spokojeně jde ve svůj pelech spát.
Jen když moh' uličnický v zrak prach ti nasypat

a vynutit ti slzy — třeba že pískem jen! —
No — dělá to, co umí — jen když je spokojen!

VIKTOR JANOTA :

JARNÍ POETA.

Vzal péro do ruky a ve dlaň hlavu,
pak vyskočil a roztouženým zrakem
se v dál kams' díval, zraky jeho náhle
na ošuntělý slétly oleander,
jenž zaprášený v koutě dvorku stál.
A ihned nadšení v něj vlétlo svaté.

Zas péro vzal a jal se psáti chvatně.
Psal o jaře, tom krásném pacholeti,
jež provázeno skřivánkovou písní
hned do zimy, té stařeny, se dalo,
ji vypráskalo ku severní točně,
jak rozbublaly potůčky se v lesích
vstříc jásající svému spasiteli,
o květinách, jež v pozdrav vytyčily
své pestrobarvé hlávky, jak les šuměl
o nových touhách, jež mu tkvěly v lebi.

Pak o lásce pěl, kterou v každém tvorů
to zářné, usměvavé slunko budí,
na mlíku svoji ihned přešel v mžiku,
jí titul anděla dal, očím jejím
pět jako cukr sladkých veršů zvučných
v dar věnoval a nezapoměl dodat',
že láska jeho k ní je ideální,
že lemu rouha ani dotknout nechc
své děvy, to že profanace mrzká.

Psal dlouho, dlouho, zapotil se trochu
a slova něžná, jež si nemoh' myslit'
si vypisoval občas pilně z Hálka.
Pak hodil pérem, do redakce spěchal.

* * *

Noc jarní byla. V páté čtvrti zříme
teď reka našeho, jak marně hledá
svým zbědovaným údům oporu,
o jaře nesní ni o milce svojí,
jen nadává, neb z jeho úst se řine
zvuk odrhovačky ve drsných tonech.

JAROSLAV HAŠEK :

JEDEN LITERÁT.

Šel po pěšině upravené
a smekal klobouk dokola,
pak čekal, zda-li někdo v dáli,
mu hlučně „bravo!“ nevolá,
Psal starým pannám lásky verše
a kritiky se při tom bál,
když na banketech, při hostinách
se krásný verš mu někdy zdál.

Pár vlasteneckých napsal básní
a snivě koukal do dáli,
pěl o výprasku v historii,
že tenkrát jsme se nedali.
Pak zřezali ho, nechal toho,
zas hvězdy, srdce zamíchal,
vzal k tomu vraždu, potok slzí
a do redakcí pospíchal.

Zas zřezali ho. Přestal básnit,
psal hospodářské problémy,
jak sázet švestky, chovat koně,
a najít štěstí na zemi,
zas bit byl tehdá, časopisy
mu vynadaly velice,
když brožúrku on vydal zase,
jak vyhubiti štěnice.

— — — — —
Teď pěstuje politiku.

LADISLAV H. DOMAŽLICKÝ :

MŮJ TATÍK LÁMAL KAMENÍ.

Můj tatík lámal kamení
a lámal až do umdlení,
ruce měl plné mozolů —
přec měl však také stodolu,
kde obilíčko bylo.

Můj tatík čísti neuměl,
politice nerozuměl
a sprostáckých měl plno vad —
přec měl ho každý ve vsi rád
a spokojen žil vždycky. — —

Já hebké, jemné ruce mám,
číst velmi dobře také znám
a politice rozumím,
sprostácky jednat neumím,
přec přítelem mi nikdo.

Můj tatík tlouk kamení,
do mne bije lid šílený,
ač hebké, jemné ruce mám,
ač galantnost já dobře znám
přec vytrpím dost hladu . . .

JAROSLAV HAVLÍČEK:

JMÉNEM ZÁKONA.

Jménem zákona, jenž hoří v naší krvi,
srdce tlukotem a mozek touhou živí,
v duši shnětené probudil odpor prvý,
v krásný proměnil čin nápad pomstychtivý,

pilník broušený do ruky komus tiskl,
pohled hrdinný ved' k zrakům otrokáře.
písni divokou věžňovi se rtů výskl,
kola rozvrátí — již rozkřípané — káře,

jménem zákona, jenž káže lidem jísti,
káže žízni a ukojiti pudy,
kterým hřešící jsou přece jenom čisti,
třeba tupení a povržení všudy — :

jménem zákona, jenž nenapsán, přec vládne,
v řadách sražení a se zatatou pěstí —
jděme s nadšením, jimž naděj v hrudi mládne
křiknout do světa své revoluční zvěsti.

SLOKY IRONICKÉ.

Zoufale do světa volá řádka každá
a vzduchem zní už jen: Sem! Pomoc! Vražda!

V pelechy lupičů se pomalu svět mění —
mniš, mluvíš k člověku — a mluvíš ke kamení!

Stisk's ruku, příteli, a žasneš, jak je chladná
— co divno? Teplo chceš, když krev už není žádná?

Je konec! Člověk tvor se vzdal již pudům, vínu!
a zase udělal krok jeden ve vývinu...

J. S. MACH:

NA NEJPŘÍKŘEJŠÍM HORSKÉM LEDOVCI.

Na nejpříkřejším horském ledovci,
své pozdní sídlo položití chci.

Kde bílé svítí, tvrdé štíty hor,
kde ozvěnou zní mraků rozhovor.

Kde hlasem žalobným pták nevzlykne,
kam z údolí šum hájů nevnikne.

Do ticha věčného se ponořit,
jen s nebesy a ledem hovořit.

Do ticha věčného se bytostí svou ztratit.
Do ticha věčného . . . A k sobě sám se vrátit!

Tlumenou hudbou mjí vteřin spád,
s hvězd lhostejně se jiskří bílý chlad.

Na nejpříkřejším horském ledovci,
na tvrdém štítu hor zas sebe nalézt chci.

VIKTOR JANOTA:

JISKRY.

Svou rukou mozolnatou zvedám
tíž kladiva, jež bleskurychle lítá,
houf žhavých jisker při úderu
kol hlavy moji gloriolu splítá.

Jak jásají a hýří leskem
a prostor všecken ozařují stmělý,
já nevšímám si, prudce bijí,
v mé duši jak by jenom hrany zněly.

Co, jiskry, život můj, ten bědný,
z té vaší stkvělé záře v sebe vnímá?
vám podoben je pouze v jednom,
a to, že rychle uhasíná.

JAROSLAV HAŠEK :

V HUTI.

Mezi šerem starých stromů,
komínů se tyčí řada,
pod komíny prožili jsme
naše pěkná léta mladá.

Naše pěkná léta mladá —
žár je ohně dusil stále,
ředitel pak, dobrák, za nás,
sám se v městě točil v bále.

Mezi kovem rozžhaveným
my jsme také tancovali,
místo slečen vystřižených,
jen se na nás káry smály.

Vozíky se na nás smály,
kladiva se také smála,
naše mladost, pěkná mladost,
v struskách venku klopýtala.

LAD. H. DOMAŽLICKÝ:

VY PRAVÍTE, ŽE BOHÁČ JSTE . . .

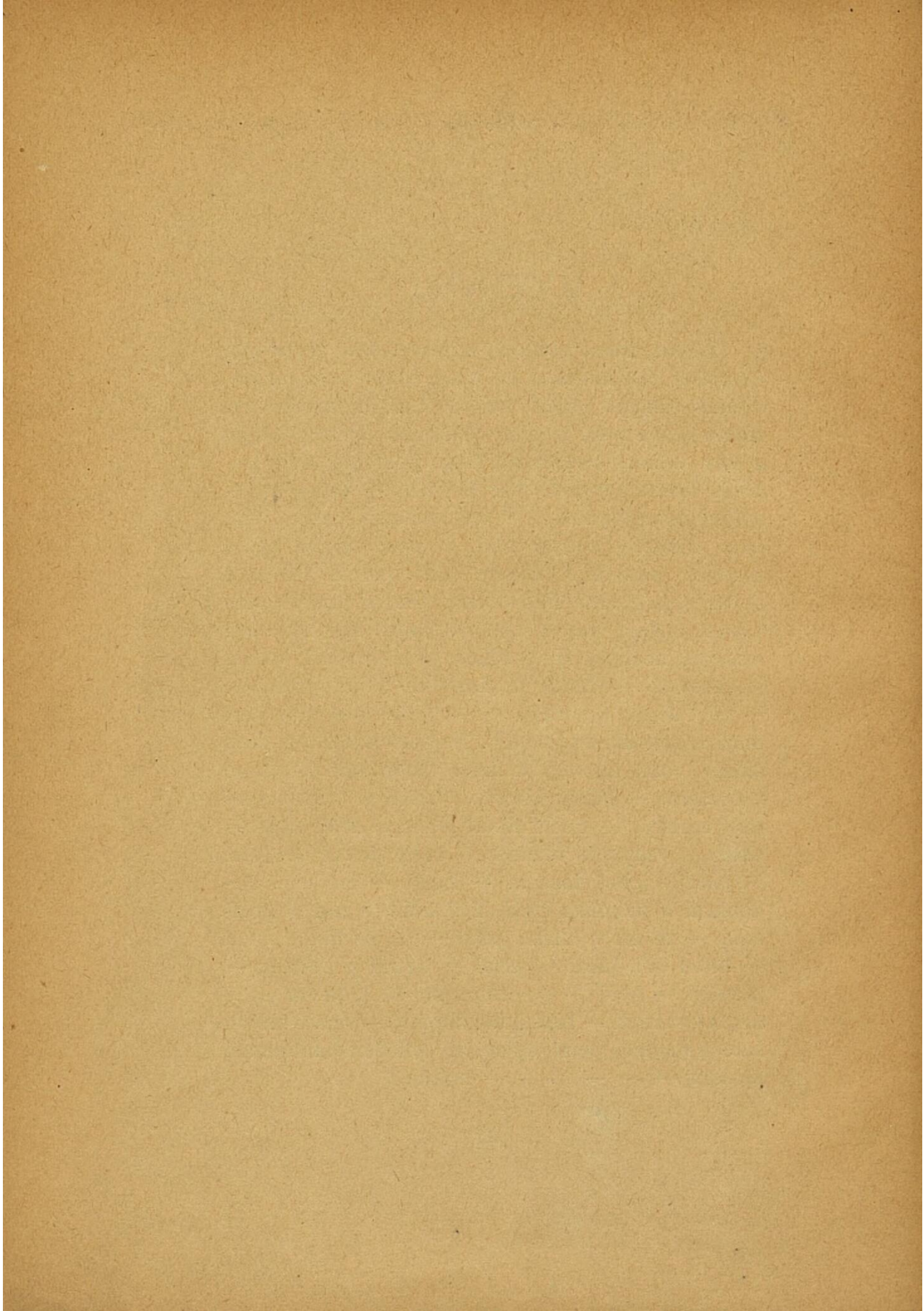
Vy pravíte, že boháč jste,
že továrnu i máte,
že dopřát vše si můžete,
že v světě všechno znáte!
Můj příteli — nemáte strach,
že řeknu vám: Vy lžete!
že řeknu vám: Nuž, pospěšte,
bez krejcaru v svět jděte!
No, řekněte bez přetvářky,
doved' by jste to taky,
(vy — vychován v blahobytu)
pro jiné chytat raky —
a jít je prodat do města,
za mzdu si koupit chleba,
spát v lese nebo na poli —
v zimě i v chlívků třeba.
Neb můžete vy s pýchou říci,
že v lásce jste u lidí,
jež v továrně vám dělají —
a mne že nenávidí.
Mne — který s nimi v otroctví
jen po svobodě touží,
že nenávidí ještě víc
než tyрана, jenž souží . . .

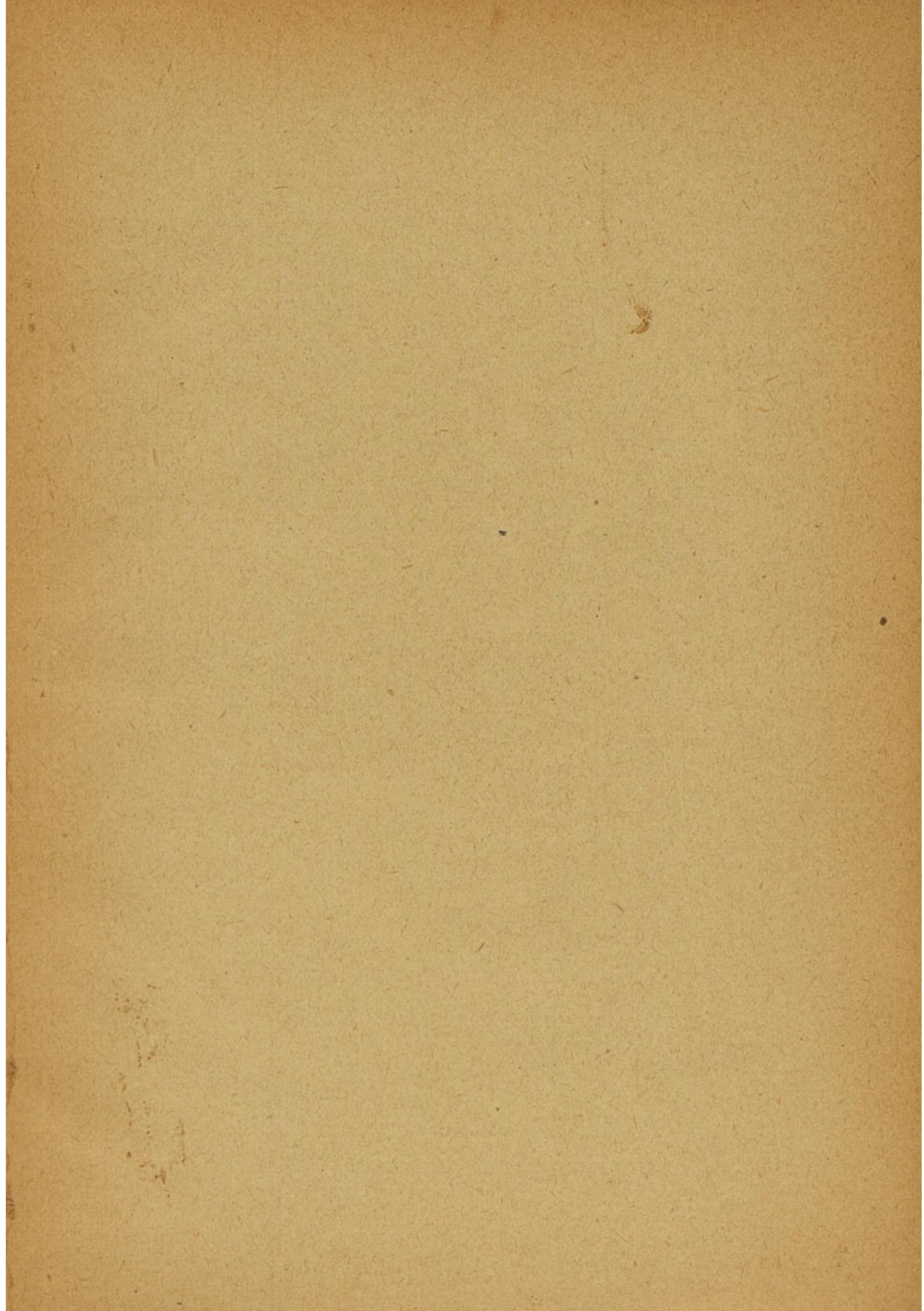
SILVA:

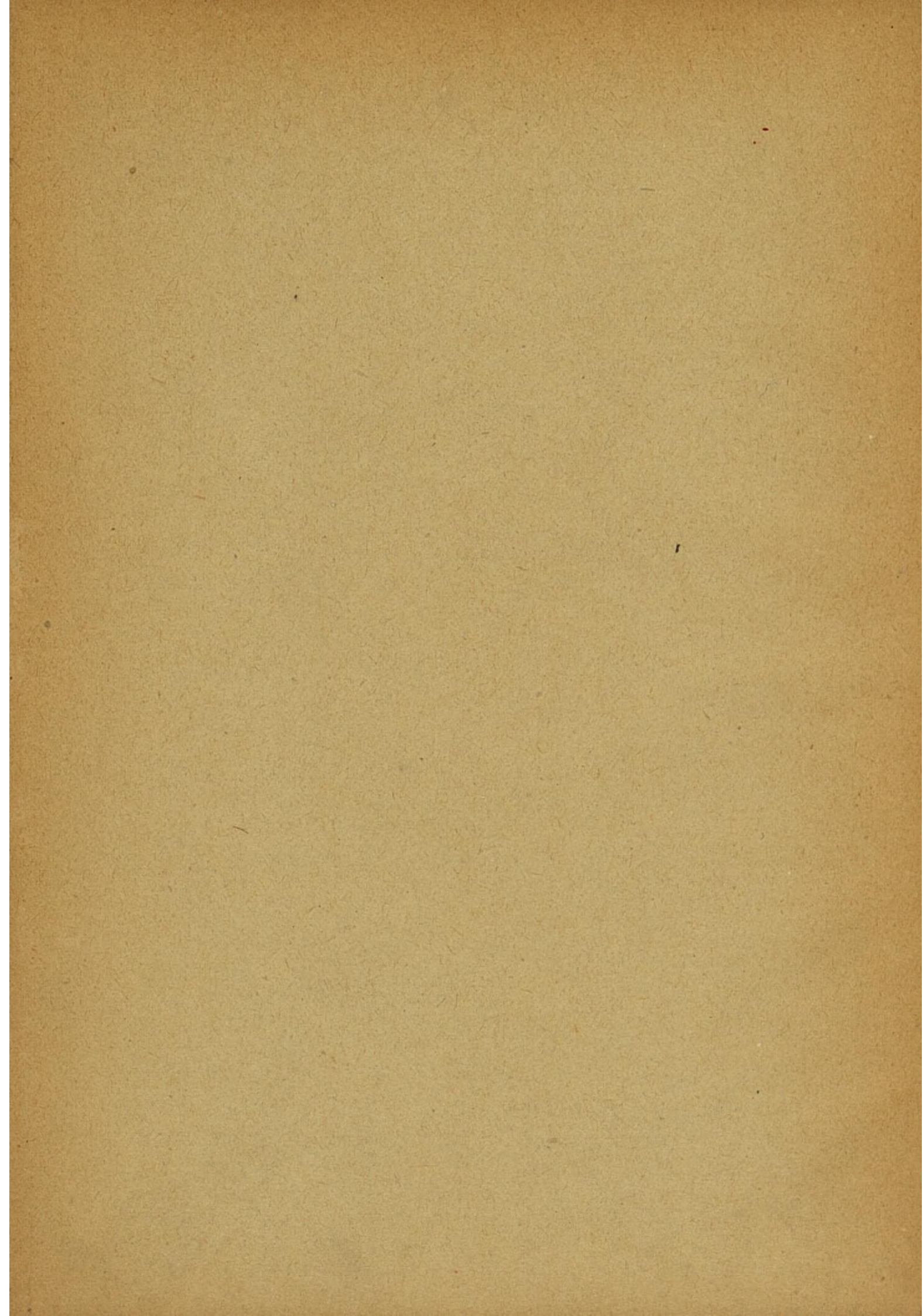
V ČERVNU.

Zelená tráva vybízela milence. Bílé polní lilie vyhlížely tak nevinně do kraje. Rudé máky připomínaly vášnivá objetí. Chorál varhan přírody zazníval sem z lesa. Zrudlé vášnivým objetím oblaků a hor vrhalo slunce do kraje poslední svůj pohled. Všade vybízelo vše k vášni — vzduch přesyten byl plodností. V ten okamžik sem přišli. Ona oděna v roucho bílé, v pasu spjaté bledě modrou stuhou. Vyhlížela jako panna lurdská, obraz neposkvrněného početí. On byl pravý opak. Vášně sálala mu z očí. Nevinné lilie křičely: Nesedej, nesedej. Máky chtěly je přehlučeti: Vášně je čarovná — vášně je čarovná. Lilie podlehly. — — Usedly do trávy — — a nevinné lilie pod nimi zmačkány vzdychaly. Nejposlednější paprsek slunce volal až sem k nim: Miluj tak jak já se vši vášni. — Máky křičely: Vášně je čarovná — lilie zmlkly. — Počal líbatí její celé tělo, líbal — líbal — vzdychla rozkoší — rtíky pevně sevřené — ruce v jeho vlasech. — Žena — zmije — několikrát a několikrát byla už líbána — a tak si počínala — že on v duchu jásal — že přelomil první — bílou lilii, jásal — jásal — svíral ji pevněji — pevněji — líbal — domníval se, že je první milenc. Odcházeli — bílé lilie zdupány — ona v bílých šatech modrou pentlí spjatých vyhlížela jako panna lurdská — — — — — lhářka.

Žádejte

NEPERIODICKOU EDICI

ve všech hostincích a kavárnách!

L. H. DOMAŽLICKÝ:
JAROSLAV HAŠEK:

**MÁJOVÉ
VÝKŘIKY.**

II. VYDÁNÍ. 70 HAL.

NÁKLADEM J. SÖLCHA.

ODEBÍREJTE

MODERNÍ ŽIVOT.

ČAS. SPOLKU MLADÝCH LITERÁTŮ
„SYRINX“.

PRÁVĚ VYŠLO!

EDICE SPOLKU LITERÁTŮ MLADÉ GENERACE „SYRINX“

I.

FR. GELNER:

RADOSTI ŽIVOTA.

BÁSNĚ.

NÁKLADEM „MODERNÍHO ŽIVOTA“.

CENA 1 KORUNA. — PRO ČLENY SPOLKU 70 HALĚŘŮ.

==== *nap. edice* =====

Tiskl Binko a Zika v Praze, Vodičkova ul. č. 22.